

Toffe Ellende

(Frank)

Toffe Ellende

Harm Hilgevoord

Auteur: Harm Hilgevoord
ISBN: 9789402170061
Publicatie: 2017
Omslagfoto: Veiligheidsmaatregelen Rode Zee

Toffe Ellende (Frank) is een onderdeel van een tweeluik:

Toffe Ellende (Harm)
Toffe Ellende (Frank)

Inhoud	bladzijde
Voorwoord	1
Sint-Maarten 1994	3
Sint-Maarten 1995	16
Zeetijger 2000	31
Mondriaan 2003 (1)	59
Mondriaan 2003 (2)	80
ZZ La Belle 2004	92
Manta III 2009	114
Yallarm	129
Svitzer Kestrel	153
RT Margo	170
Tek Ocean Spirit	181
Saam Uxmal	208
Svitzer Angola	238

Voorwoord

Toffe Ellende is een verzameling heerlijke verslagen die zijn geschreven door twee broers, Frank en Harm, die elkaar graag op de hoogte hielden van wat ze meemaakten. Twee broers die elkaar graag mochten en urenlang konden borrelen en bomen als ze allebei in het land waren. Twee broers die het vaker eens dan oneens met elkaar waren. En die nog lang konden herkauwen op de zienswijze van de ander.

Toffe Ellende bestaat uit twee delen: **Frank** en Harm. De verslagen in dit boek zijn geschreven door **Frank** en gaan onder meer over de hoekige en onmachtige relatie met instanties en officiëlen en de wereld van corruptie. Beschrijvingen van piratengevaar bij Somalië, exotische eilanden, moord, orkanen en zeemans avonturen. Ze werden geschreven van midden jaren negentig tot 2014 en vaak op plekken waar de huidige communicatiemiddelen niet of slecht beschikbaar waren.

De verslagen die Frank stuurde zijn geschreven in verschillende delen van de wereld en op diverse schepen en havens. Ze zijn soms samengevoegd of ingekort maar ze doen allemaal verslag van waargebeurde avonturen.

*Lees ook **Toffe Ellende (Harm)***

Sint-Maarten, 1994

Hallo Harm,

Zoals je weet ben ik naar het eiland St. Maarten vertrokken om in korte tijd onbeschoft rijk te worden. En mocht dat onverhoopt niet lukken in ieder geval een mooi avontuur te beleven. Hiertoe heb ik een partyschip, ‘de SunFlower’, overgenomen wat ik hier tot een succes ga proberen te maken. Een feestelijke hotspot die tot ver in de Cariben de tongen los zal maken en bovenaan de activiteiten lijst zal prijken in alle hotels en cruiseschepen. Met humorvol en gedreven personeel dat mij uitroept tot baas van het jaar en commerciële tussenpersonen die zó met mij in hun nopjes zijn dat ze al het werk graag uit mijn handen trekken. Tot zover mijn naïeve dromen. Hieronder een beschrijving van de weerbarstige praktijk.

Begin december ben ik in mijn huidige optrek getrokken en ondanks dat het iets boven het budget is woont het ronduit verrukkelijk. Ik ben lang, en nog steeds, bezig geweest om alles een beetje naar de hand te zetten zoals het aanbrengen van extra stopcontactjes voor de verschillende spanningen die ze hier serveren, ramen gangbaar maken, kranen repareren, alles mugdicht maken, schilderen, kantoortje inrichten, etc. Tijdelijk staat de kopieermachine op het logeerbed naast de wasmachine en onder het drogende wasgoed, een situatie waar het handboek geen rekening mee heeft gehouden in het vermelden van mogelijke storingen. Er is langzamerhand een overstelpende berg rotzooi uit het moederland gearriveerd zodat het aanvankelijk kale appartement nu als een uitdragerij oogt en ik moet improviseren totdat ik de benodigde kastjes en wandmeubels heb geregeld. Maar het wonen is perfect met uitzicht op zee en echt aardige en voornamelijk Nederlandse burens. Met de jaarwisseling een buurtfeest gehad waar ik eigenlijk voor de eerste maal met iedereen kennis heb gemaakt.

Ook al, zoals het hier hoort, met de mannen mee een dag "game fishing" op zee, waar zij een flinke barracuda vingen. Ik zeg opzettelijk 'zij' want ik vond dit net zo vervelend als vissen op voortjes in een slootje. Dus tekende zich hier al een grote kloof af tussen mij en de verslaafde vissers. Misschien ook omdat ik geen Amerikaans petje op wilde, iets wat alle vissers absoluut schijnen te moeten dragen. Ik hoop nu alleen nog eens mee te kunnen op het echte grote viswerk, op blue marlins enzo, waarmee ze uren aan het vechten zijn.

Het wereldnieuws wat tot me komt heeft iets onwerkelijks en wordt snel overschaduwd door het volgende plaatselijke schandaaltje waarvan ik meestal niets begrijp. Overigens is het nog steeds alsof ik hier tijdelijk zit en ik gewoon weer naar huis ga. Ik moet mij er vaak bewust toe dwingen eraan te denken dat er geen huis in Nederland meer is en dat thuis hier is. Buitengewoon onwerkelijk allemaal en waarschijnlijk duurt dat ook nog wel even.

De grote winsten blijven nog even uit, feitelijk blijft überhaupt winst nog uit. Na oeverloos geklooi en tegenslag is de boot nu in redelijke staat en ziet er zonder meer erg vrolijk uit. Alleen de klanten zijn bijdehander dan gedacht en laten zich nog niet zo lokken. Dat de ticket offices daar ook nog niet maximaal, of eigenlijk helemaal niet, mee bezig zijn heeft daar ook wel mee te maken. De boot wordt nu aangeboden voor feesten en partijen enerzijds en dag- cruises anderzijds. Inmiddels ben ik bij alle activity desks van de hotels aan de Nederlandse kant van het eiland geweest en de meesten hebben de SunFlower in hun programma opgenomen. Het idee dat je er daarmee bent is zeer onjuist want ze bieden wel vijftig boottrips aan. Ik moest dus een sluwe list verzinnen waardoor die van mij onvermijdelijk zou worden. In natura omkopen leek me een goede, dus daarom is er net een speciale korte avondcruise geweest voor desk medewerkers met veel eten, drinken en een live bandje. Erg gezellig en geslaagd althans, voor degenen die op zijn komen dagen. En daarmee zijn we beland bij een van de vervelendste eigenschappen van dit gebied. Het is namelijk

gebruikelijk om gewoon niet op te komen dagen. Een eigenschap die je moet accepteren, maar die ik steeds weer als een persoonlijke belediging ervaar.

Ik had dat al ervaren op afspraken met een wat vrijblijvender karakter en ben dus in elke volgende situatie strikter geworden in het vastleggen en confirmeren van afspraken. Voor het afgelopen feest heb ik zelfs een groot aantal van de mensen op de dag zelf nog aan de lijn gehad met "ik kom ZEKER, en anders mijn collega, absoluut". En dan zonder enig bericht gewoon niet komen, zeer grievend. Het is me nog steeds niet duidelijk wat het is want iedereen ervaart het en men roept collectief 'nou nou, wat onbeleefd en wat typisch Antilliaans'. Echter het beperkt zich absoluut niet tot de lokale bevolking. Nederlanders die hier net zitten adopteren deze eigenschap snel en naadloos. Het bizarre is dat het ook gebeurt als de betrokkene aantoonbaar baat heeft bij wél verschijnen. Achteraf, als ik er iemand op aanspreek, komen er enkele sorry's en verhalen over 'druk druk druk' en andere gemeenplaatsen. Blijkbaar haalt de relatieve laissez-faire mentaliteit hier de diep aanwezige hufterige gemakzucht naar boven. Erg vervelend en slechts knarsetandend te aanvaarden. Wel heb ik mij voorgenomen om tegen de stroom in daar niet aan mee te doen. Het is dan ook een verademing mensen tegen te komen die gewoon wel stipt zijn en bellen als er wat tussen komt.

Het is een behoorlijk harde samenleving die sterk gericht is op het primaire eigenbelang. Dat gaat nogal eens gepaard met onbetrouwbaarheid en (bijna) oplichting. Ieder is daarom zeer voorzichtig voor zover het zaken en betalingen betreft. Het zou kunnen komen door het

"doorgang huis" karakter dat het eiland voor velen heeft. Boten komen aan en gaan na x tijd weer weg. Men verblijft illegaal of komt alleen om vlug rijk te worden (zoals ik dat wil, alleen dan niet ten koste van alles). Ik weet het niet. De vele Zuid-Afrikanen gedijen hier dan ook erg goed want die hebben over het algemeen die keiharde nietsontziende instelling.

Maar zodra je deze instelling eenmaal door hebt, en je zaakjes zo hebt geregeld dat je slechts afhankelijk bent van een minimum aan betrouwbaar gebleken mensen, dan is het hier goed toeven voor een tijdje. Helaas ben ik nog niet zover zodat ik vaak de kaken samenknijp en dan de door mij ingehuurd kapitein van de Sunflower maar weer eens op zijn flikker geef om af te reageren.

Gelukkig doet hij zoveel stomme dingen in zijn pogen om het vooroordeel van de Belg waar te maken, dat ik altijd wel een te verwijten blunder bij de hand heb.

Ook het 'alleen' zijn geeft wat overpeinzingen. Lang geleden hebben we het hier weleens over gehad. We waren het toen eens, dat het goed met jezelf kunnen opschieten, essentieel is voor een buitenlands project of reis in je eentje. Er is inderdaad een groot verschil tussen 'alleen' zijn en 'eenzaam' zijn, waarbij we indertijd tot het inzicht kwamen dat het verschil zat in het feit dat het één zelfgekozen is en het ander niet. Ik denk dat je fors met jezelf wordt geconfronteerd als je alleen op reis gaat en bemerkt dat je eenzaam bent. Tot dusver heb ik tijdens mijn verblijf op st Maarten slechts een enkele keer de status van 'eenzaam zijn' aangetikt. Voornamelijk op regenachtige dagen als echt niks lukt. Maar ook dan ben ik in staat, wel vaak met een biertje, om wat boven de

werkelijkheid te gaan staan en te relativeren en terug te keren naar de veel comfortabeler status ‘alleen zijn’

De afgelopen maanden stonden in het teken van langzaam op gang komen, met de nadruk op langzaam. Dat is iets wat ik totaal verkeerd heb ingeschat. Ik ben ervan uitgegaan dat de gemiddelde toerist hier minimaal een week zou verblijven en eventueel een activiteit boekt. Ongeacht het feit of de aanbieder er nu lang of kort zou zitten. Echter, de werkelijkheid is dat de vele formele, en informele kanaaltjes die leiden tot het boeken van de onschuldige toerist, zorgvuldig opgebouwd moeten worden en dat dit maanden kost. In gesprekken met mensen die eerder die weg bewandeld hadden bleek dat een half jaar tot een jaar investeren en masseren eerder regel dan uitzondering is. Het eerste hoogseizoen is dan ook afgeschreven en het daaropvolgende laagseizoen hoop ik met slimme tactiek door te komen om het volgende hoogseizoen (november-april) zodanig ingeburgerd te zijn dat ik echt ‘in beeld’ ben. Een half jaar improviseren dus.

Wel liggen er wat zaken in het verschiet zoals een happy hour op de boot met de gedetacheerde marechaussees plus familie die tegen betaling flink veel gaan zuipen aan de bar van het schip, wat kinderpartijtjes en nog zo wat dingetjes.

De eerste maanden heb ik geen gebruik gemaakt van de geneugten van het eiland zoals water, stranden, dames en kroegen. Dit door werken aan de boot, defect zijn van de dinghy (het bootje waarmee ik naar de wal kon varen) en

gewoon te moe en geen zin. Na een half jaar ben ik begonnen met wat meer te genieten van het water en het strand. Kroegen zie ik minder omdat ik daar eigenlijk niet veel aan vind, behalve dan tijdens de diverse happy hours.

Alleen het onderwerp dames was en is nog niet in behandeling genomen. Nu is dit het eiland van gigantische konten, om niet te zeggen mega reten, en bleke Amerikaanse dikkerds met roze petjes die het vlees zeker niet zwak maken. Daarnaast zijn de meeste hier aanwezige en wonende schoonheden bijna altijd door hun uitgezonden vent meegebracht en zijn óf zwanger óf net moeder óf misselijkmakend gelukkig. Het zoeken is dus naar die ene, die net in een ogenschijnlijk diepe maar eenvoudig op te vangen depressie zit en die ik met mijn spreekwoordelijke zonnige humeur terug in de wereld c.q. mijn bed krijg. Wanneer opportuun, zal ik de schokkende details berichten.

Vrij recent was er een gebeurtenis die tekenend is voor het succes van Partyship 'The SunFlower'. Op een promotie tocht van een paar weken geleden sprak ik Bobette, een medewerkster van een activity desk. Zij had een vriend, Alois, die chef-kok was geweest en die iets wilde gaan doen op de boot. Het werd een Valentijn Sunset & Dinner Cruise. Dat leek mij wel een goed idee, temeer ik de indruk had dat zij uit andere bronnen klanten zouden kunnen putten dan ik. Kortom, zij zouden alles regelen en ik zou de boot beschikbaar stellen, de bar exploiteren en per gast een bedrag krijgen. Tot zover een aantrekkelijk vooruitzicht.

Zij zouden de boot versieren, diner maken en als belangrijkste: de promotie en marketing doen. Zij wilden ook persé een live band hebben. Iets waar ik nogal sceptisch tegenover stond, maar ja, het was hun geld. Ze wilden extra tafels installeren om meer plaatsen te creëren dan de 60 plaatsen die we hadden. Ik bleef maar hameren op het feit dat het überhaupt zorgen voor klanten belangrijker was dan het accommoderen daarvan. En dat bovendien vooruit boeken belangrijk was in verband met de mentaliteit hier. De prijs voor de cruise was laag en het menu zag er goed uit.

Bobette en Alois bleven maar roepen dat ik me vooral geen zorgen moest maken en dat ze zeker waren dat een aantal mensen teruggestuurd moest worden in verband met overbezetting waarop ik even bang was dat het huren van dranghekken op de agenda zou verschijnen. De marketing pakten we voortvarend aan. Ik heb een leaflet ontworpen en verstrekt. Zij lieten advertenties verschijnen en twee dagen lang was er een reclameboodschap op één van de radiostations. Helaas is op de een of andere manier in de boodschap de foutieve informatie geslopen dat mijn boot de voormalige Caribbean Explorer was. Detail, ware het niet dat deze bekende boot net twee maanden geleden op de rotsen van een naburig eiland is geslagen en gezonken.

Verder zag het er allemaal goed uit. Het enige dat mij alarmeerde was dat er via de diverse hotel activitydesk's maar één boeking binnenkwam. Via een desk overigens waarmee de organisatoren waren vergeten af te spreken hoe het met de gangbare commissie van 20 % zat.

Verbazend omdat Bobette zelf op zo'n activitydesk werkte. Lastige bijkomstigheid was dat de prijs absoluut

geen commissie kon velen. Weer vele geruststellende woorden.

SunFlower's kapitein Chris, die een paar weken elders werkte om de kosten wat te drukken heb ik teruggeroepen om de boot vanaf twaalf uur gereed te maken. Het plan was 17.00 uur bar open, 18.00 uur varen en 18.15 zonsondergang. Die 18.15 was nogal strikt omdat de zon hier nogal rap ondergaat.

Om drie uur was er nog niemand en om vier uur kwam Bobette met een berg tafelkleedjes. Ik vond dat aan de late kant zeker omdat de tafels voor het buffet nog moesten komen. Om kwart voor vijf nog geen buffettafels, kok of wat dan ook maar wel twee Amerikaanse toeristen aan boord, de twee die geboekt hadden. Deze schoven direct naar boven, nadat ze, zoals ik pas later begreep, bij Bobette betaald hadden. Ze hadden verder alleen een creditcard die ik niet kon verwerken dus dronken ze naast het gratis welkomstdrankje niets. Kwart over vijf meldde Bobette dat ze niet snapte waar de kok Alois toch bleef met tafels en eten en dat ze zich ging verkleden hetgeen ik rijkelijk laat vond 15 minuten ná de geplande aanvang. Een kwartier later weer twee gasten die Amerikaanse familie bleken van de organisatoren. Het werd later en later en kwart voor zes begon het wat betreft de sunset wel spannend te worden met vier gasten maar zonder gastvrouw, kok of eten. Er kwam nog een gast maar om dat te compenseren verlieten de eerste twee Amerikanen het schip weer om elders te gaan eten. Ik heb nog wel een tijd met ze staan praten en geprobeerd het een en ander uit te leggen voor zover ik het zelf snapte. Ook heb ik

uiteraard geprobeerd om de naam van de boot een beetje te verdedigen, zeker omdat ze nu terug moesten naar de activity desk van hun hotel om hun geld terug te krijgen. Het was inmiddels ver over zessen en de zon was onder dus zei ik tegen Chris dat de generator wel uit kon en de walstroom weer aan.

Gelukkig werd om twintig over zes het kleine groepje aangevuld met de komst van de band zodat we nu weer met zijn zevenen waren. Op mijn vraag of ze niet wat laat waren om te spelen op een sunset (18.15) cruise vertelde hij dat hij juist vroeg was omdat hij besteld was door Bobette om ongeveer 18.30. Ik kon dat niet controleren want Bobbette was zoals gemeld zich aan het verkleden en nog steeds niet terug.

Wel kwam er een hulp kok langs om bij te springen in de grote drukte en om Bobbette af te lossen. Hij had de hele dag samen met Alois in de keuken gestaan om het 7 (!) gangen diner voor een man of zestig te prepareren en was alvast vooruit gegaan.

Ik vroeg hem wat hem deed vermoeden dat wij nog aan de kant lagen, gezien de aard van de cruise, maar daar keek hij niet van op. Het was inmiddels kwart voor zeven en Chris en ik keken natuurlijk met spanning uit naar de bus met enthousiaste gasten die je nodig zou hebben om ook maar in de buurt van de verwachtingen te komen. Nog steeds geen organisatoren maar rond zeven uur kwam Bobbette in haar goeie goed aanslenteren en was nog steeds reuze verbaasd over waar de kok nou toch bleef, meer nog dan waar de klantjes toch waren. Zij besloot daarop met de hulpkok te gaan lopen in de richting vanwaar de kok en het eten zouden moeten komen (om het af te dwingen misschien?) Ik besloot nog

maar weer eens een praatje te gaan maken bij de eenzaam aan een tafel zittende twee gasten. Gelukkig was het Valentijnsdag, waren ze nogal verknocht aan elkaar én relaties van de organisatoren dus echte muiterij viel er van hen niet te verwachten.

Tegen achten kwam het autootje van de kok aan stommelen met de maestro hemzelf in werkkleding. Daarachter de gastvrouw en de hulp kok. Vloekend op het verkeer begon hij meteen alles uit te laden om de tafels, die hij ook bij zich had, op te maken. Ik vroeg hem daarop belangstellend of hij met dit alles niet wat laat was in verband met de ondergang van de zon en aan wie hij al dat voedsel dacht te gaan opdienen. Na een verwilderde blik om zich heen resulteerde dit in een lange discussie tussen de organisatoren over de vraag of nu wel of niet alles opgebouwd en uitgesteld moest worden. Besloten werd inderdaad alles uit te stallen want je weet immers maar nooit. Toen de suggestie kwam de muziek zó hard te zetten dat er dan vanzelf mensen aangetrokken zouden worden werd het me te dol en heb ik dat geweigerd, ook in verband met de vrees voor woedende havenautoriteiten.

We hebben uiteindelijk met de gasten, de band en de organisatoren in klein gezelschap gegeten en een wijntje gedronken. De rest van de enorme berg voedsel is gedeeltelijk weer van boord gekruid of in de vriezer gegaan.

Vanmorgen werd ik gebeld door een kwaai activity desk die de twee Amerikanen op hun nek hadden gehad en die daar hadden verteld dat ze bestolen waren omdat ze bij entree aan Bobette betaald hadden en dat die zomaar

verdwenen was en dat de kapitein ook niet wist wat er ging gebeuren enzovoort. Maar ik wist niet dat ze bij Bobette betaald hadden en dacht dat alles bij de desk lag. Dus mijn geruststellende verhaal werd pijnlijk anders geïnterpreteerd. Uiteindelijk de boel kunnen sussen en het geld is retour. In de wat koele evaluatie riep de kok dat hij het nu begreep en het dus de komende keer heel anders ging aanpakken. Intussen zijn we weken verder en ik heb ze nooit meer gezien. Wel gehoord dat Bobette enkele dagen later ontslagen is wegens constant te laat komen.

Zo'n dag op St-Maarten waar ik over 10 jaar met plezier op terugkijk. Nu nog even niet.

Ondertussen had ik ook de marketing maar weer eens opgepakt en de laatste hand gelegd aan een brochure die de boot aanpreeft als de ultieme plaats om feest te vieren. Het was alleen nog zaak om groepen en groepsmanagers hiervan te overtuigen.

Een voordeel van weinig succes was wel dat ik steeds behendiger werd in het verwerken van steeds nieuwe plannetjes. Deze moesten in folder en brochure gegoten worden en ik werd daarin steeds handiger, waardoor het eindproduct dan ook steeds aardiger werd moet ik zeggen. Dit voor zover de technische en financiële mogelijkheden reikten.

Je zult begrijpen dat de narigheid hier verzacht werd door de omstandigheden waarin ik verkeerde. Als het zou lukken om voldoende geld uit het partyschip te persen was het leven uitstekend uit te houden.

In wat sombere tijden maakte ik gebruik van een beproefde methode; het mezelf vergelijken met sloebbers die het slechter hadden dan ik om mezelf wat op te krikken. Dat deed ik dan ook met verve en ik had daar een prima persoon voor die zeer ruim in ellende was voorzien. Het was mijn huisbazin die in het kleine appartementje onder mij woonde. Zij had het een aantal jaren zo miserabel gehad dat mijn klachten er als minuscule ongemakjes bij afstaken. Vriend verloren omdat hij geëlectrocuteerd werd bij het aansluiten van een computer; vergeten aktes op te maken; de ex-vrouw van deze persoon pikte al het geld in, ook dat van mijn huisbazin dat ze net naar zijn rekening had gestort voor de aankoop van een boot; zaak kwijt n.a.v. het juridische gevecht; dreigende deportatie van het eiland naar aanleiding van stoken bij politici van genoemde ex; drugs verslaafd zusje op het eiland die niet terug wilde naar Canada en op haar steunde en kaal stal met crimineel vriendje die kindjes bij haar verwekte terwijl radeloze moeder uit Canada ook nog op kwam dagen. Heerlijk om te horen. Smakelijke verhalen die je jezelf algauw doen verzoenen met een nauwelijks opzienbarend faillissementje en dito vlucht van het eiland. Goedgeluimd zette ik dan de zeer goede muziekinstallatie van haar geluidsfreakerige ex aan, die ik voor een habbekrats van haar heb overgenomen.

Tot zover mijn eerste verslag van de beslommeringen in den vreemde. Het ga je goed.

Groet Frank

Sint-Maarten 1995

Hallo Harm,

Hier weer een bericht van tropisch, maar zwaar beschadigd, Sint-Maarten. Maar daarover later meer. Ondertussen ben ik helaas nog steeds niet rijk, integendeel. Wel bruin en voor de zoveelste maal aan het vervellen.

Met de boot zijn er niet veel geld opleverende activiteiten geweest maar wel veel geld kostende aanpassingen, verbouwingen, etc. etc.

Ik heb afscheid genomen van mijn Belgische kapitein wat een enorme besparing opleverde op het gebied van irritatie. Toch was het wel handig om een schipper te hebben, zeker als de boot op trip moet, dus schipper Trevor aan me verbonden op oproepbasis.

Eind augustus was vriend Peter op bezoek. Wat een relaxed weekeinde had moeten worden veranderde in een hectisch gebeuren. Na de plotselinge deining uit zee, veroorzaakt door orkaan Felix een aantal weken eerder, was dit de eerste directe dreiging van een orkaan.

Een van de motoren van de Sunflower was stuk dus erg mobiel was mijn potentiële inkomstenbron niet. Peter assisteerde in het maken en dumpen van een groot olievat vol met beton en het maken van een goed anker waaraan we de Sunflower vastlegden in de lagoon.

Maar orkaan Iris leek onder het eiland door te gaan en dus zakte de spanning weg. Echter bij het naar het vliegveld brengen van Peter op zondag zag ik dat iedereen weer ramen aan het dichtspijkeren was en

kwamen er allerlei schepen in de lagoon die daar normaal nooit waren. Iris bleek ineens pal Noord en recht op ons af te komen. Hoge paraatheid op radio en tv, Rode Kruis alert samen met politie en brandweer. Alle orkaan voorbereidingen werden getroffen maar er gebeurde de volgende dag helemaal niets, geen regen, geen wind, helemaal niets. Het was het prachtigste Caribische weer wat mogelijk is dus dat voelde wel wat stupide met alles dichtgespijkerd. Iedereen was er wat lacherig over. Het was wel een goede oefening want er bleek nog wel wat te verbeteren te zijn aan de voorbereidingen op een heuse orkaan.

Om verschillende redenen besloot ik in de daaropvolgende week mijn geplande reis naar Nederland een dag uit te stellen. Ik zou nu maandag rond 18.00 vliegen i.p.v. zondag.

Maar dat liep heel anders. In de tussentijd waren de orkanen Karen en Luis gezamenlijk van start gegaan vanuit de Afrikaanse kust en met name Luis was al vlot een gespierde jongen. In die periode stond overal de tv aan met wheather channel die elk uur een orkaan update gaf. Karen was al snel weg maar Luis bleef nogal W-NW gaan en in kracht toenemen. De koers was echter redelijk veilig totdat de koers pal west met een zuidelijke tendens werd. Nu werd iedereen toch wel nerveus vooral omdat op 3 september de koers nog iets zuidelijker werd en de orkaan inmiddels een categorie 5 was geworden en nog in kracht toenam. Een behoorlijk tik van deze orkaan was niet meer uit te sluiten zodat nu iedereen echt ging voorbereiden. Water sparen, batterijen testen, zaklampen en voedsel inslaan, ramen en deuren dicht timmeren, dure

spullen van de vloer etc. etc. Zondag kregen we officieel ‘hurricane warning’.

Maandag onder hoge stress nog een vriendin op het vliegtuig gezet. Ze had driehonderd koffers en het was een enorme klus om alles nog op tijd aan boord te krijgen. Het werd op dat moment duidelijk dat het vliegveld snel zou sluiten en dat alle volgende vluchten gecancelld zouden worden. Ik zat vast op het eiland en ik vond het niet erg. Ik wilde het goed beschouwd weleens meemaken en daarbij: de beslissing was voor mij genomen.

Bij het wegrijden tegen een taxi aangereden die onzichtbaar achter mij was gaan staan. Namen uitgewisseld en afgesproken een en ander na de orkaan te regelen. Niks meer van gehoord dus die auto zal ook wel slachtoffer zijn geworden van Luis. De rest van de morgen alles op de Sunflower klaargemaakt met Trevor. Discussies over welke spullen in welke kastjes moesten komen om ze tegen spattend water te beschermen. Komisch in het licht van wat er zou gaan gebeuren.

Rubberboot afgemeerd aan een groot nieuw storm-proof anker en daarna Trevor mij naar huis laten brengen. Hij reed met de auto naar Simpson Bay Yachtclub, aan de andere kant van de berg, om daar de orkaan uit te zitten. Toen begon het ‘ingraven’ in de eigen buurt. Het weer was al aan het verslechteren. Gekeken naar het opzetten van de schuilplaats in het Tamarinde hotel, naar de radio geluisterd met de laatste berichten, Nederland gebeld en met de buurmannen de beveiligingen besproken.

S-avonds was het winderig maar verder niet spectaculair. De dinsdagmorgen was grauw en stormachtig en rond 10

uur begonnen er forse windstoten te komen met veel regen. De radio meldde dat de eerste schepen gezonken waren in de lagoon en dat de daken van de brandweerkazerne en van enkele winkels waren weggewaaid. Het eerste gezonken schip was de ‘My Toy’. Het schip waar ik mijn zinnen op had gezet om op te gaan wonen als de Sunflower in de lagoon gestationeerd zou zijn. Om 11 uur viel de stroom uit. De wind was inmiddels indrukwekkend geworden maar de (portable) radio meldde dat dit nog slechts 75 mph was en dat de orkaan zelf nog moest komen. Nou, dat klopte. Tegen twee uur ‘s middags verdwenen de radioreporters van de straat en na drieën begon het echt te poeieren. De telefoon deed het nog zodat ik met twee vrienden in Nederland kon bellen. Het was een heel prettig gevoel contact met de buitenwereld te hebben terwijl het natuurgeweld buiten toenam. Vanaf circa halfvier durfde ik niet meer in de slaapkamer en de woonkamer te komen omdat de grote glazen schuifdeuren helemaal naar binnen gebogen stonden door de enorme winddruk. Dit ondanks de houten platen die ervoor zaten. Radio, telefoon, drinken etc. overgebracht naar de kleine slaapkamer omdat deze het best beschut was. Het nadeel was wel dat ik daar onder het dak zat en ik niet wist of het dak het zou houden. Door de windstoten schudde het dubbele plafond in elk geval krankzinnig op en neer. Zelfs het dekseltje van de afvoer in de douche wipte eraf door de luchtdrukverschillen in de afvoerpipen. Ik kon uit de kleine raampjes naar buiten kijken en zag zodoende het houten huis aan de overkant van de straat langzaam in stukken vliegen. Zinkplaten vlogen langs als dorre bladeren. Hoog in de lucht zag je tientallen van die platen

heen en weer vliegen alsof het papier was. De meeste schade is ook ontstaan door dit soort rondvliegende projectielen. Het regenwater dat door de goot liep werd in een witte spray weggespoten zodra het de hoek van het huis bereikte en uit de luwte kwam. De windvlagen deden het hele van zwaar beton gemaakte huis schudden. Dergelijke windvlagen begonnen gewoon maar bleven toenemen totdat je het bijna niet meer geloofde. Overal was er het specifieke geluid van schurend staal over straat. Een van de grote zinkplaten kwam dubbelgevouwen aan de elektriciteitskabel enkele malen voorbij. Deze plaat eindigde uiteindelijk in het trapje naar mijn voordeur. In de invallende duisternis was dat een geruststelling want je wist dat veel lawaai afkomstig was van je "eigen" plaat en dat kon geen kwaad. Later op de avond waren een koppel losgeslagen honden geheel de weg kwijt. Bijna omwaaiend zochten ze overal beschutting totdat daar weer een plaat tegenaan knalde en ze weer weg schoten. Vreemd genoeg werden ze niet geraakt en hebben ze het allemaal helaas overleefd zodat ze iedereen wakker kunnen blijven blaffen. Het water spoot inmiddels uit de afwateringsgaatjes van de raamkozijnen naar binnen en kon ook met handdoeken niet gestopt worden. Ook tussen de muur en de kozijnen drong water naar binnen zodat in bijna het hele huis een laagje water stond. De gedachte 'dat heb ik weer', met een beeld dat de burens lekker knus samen droog met een drankje een en ander zaten af te wachten, was wat voorbarig. Zij bleken allen in twintig centimeter water onder een matras in een provisorisch gestutte keuken de orkaan uitgezeten te hebben. Ik had het zo slecht nog niet.

Op een van de controle-rondjes vertrouwde ik het op een of andere manier niet en ging in de woonkamer beter kijken en zag tot mijn afgrijzen dat een van de schuifdeuren al voor driekwart uit de rails gewrongen was en op het punt stond de kamer in te vliegen. Op zulke momenten heb je gelukjes nodig en die had ik in de vorm van het bij de hand hebben van een lange ijzeren pijp waarop de antenne van mijn lange afstand telefoon gestaan had. Ik kon de deur een beetje terug rammen en met de paal naar de tafel kon ik precies met twee stoelen ertussen de boel stutten. Het heeft het gehouden waardoor de totale schade aan huis en interieur erg meeviel.

Rond vijf uur 's middags had ik mijn laatste telefoongesprek met Nederland, een uur voor de orkaan op zijn hoogtepunt was. Het werd donker en ik had spijt dat ik alleen in het huis was. Het huis aan de overkant lag in stukken terwijl om me heen de inslagen van rondvliegende spullen veel schade aanrichtten. De barograaf bleef hardnekkig op het laagste punt hangen zodat ik wist dat het nog niet over was. Later bleek ook hoe dat kwam. De orkaan was van koers onder het eiland langs veranderd naar een koers vrijwel óver het eiland heen. In die koerswijziging vermindert de voortgangssnelheid van een orkaan meestal dramatisch zodat behalve de meest ongunstige richting ook de trektijd over het eiland enorm toenam. Een flinke 18 uur i.p.v. de normale 4 tot 8 uur.

Omdat ik geen oriëntatie meer had na het donker worden werd het allemaal wat benauwender. Ik heb maar een aantal borrels gedronken en ben op het natte bed gaan liggen en viel tot mijn verbazing na een paar uur in slaap